

POHODIČKA

Časopis Zariadenia sociálnych služieb Pohoda seniorov, n. o.

č. 2/2016

Tento projekt sa uskutočnil vďaka podpore Nadácie SPP

Viac ako stroje potrebujeme ľudskosť. Viac ako chytrosť potrebujeme vľúdnosť a láskavosť. Bez týchto vlastností bude život násilný a všetko stratíme.

(Charles Spencer Chaplin)

OBSAH

- 3 - 4 ..... Príhovor
5 - 6 ..... V jednote je sila
7 ..... Z našej tvorby
8 - 9 ..... Žijú medzi nami
10 ..... Náš recept
11 ..... Spoločenská kronika
12 ..... Z našej tvorby

Redakcia :

Šéfredaktor : PhDr. Ľubomír Trefný

Redaktori : Anna Trefná, Mgr. Dominika Földvári (za personál)

Časopis neprešiel jazykovou úpravou

Žiť v pohode znamená žiť vo vzájomnom porozumení

Po oslovení šéfredaktorom pánom Trefným, aby som prispela článkom do nášho časopisu, som veľmi intenzívne premýšľala, s čím by som vás asi oslovila. Po dlhom uvažovaní som si povedala, že vám niečo poviem o mojom príchode do tohto zariadenia a tak trochu aj o kolektíve zamestnancov.

Môj príchod do Pohody seniorov, n. o., nebol ani trochu ľahký. Zo strany vedenia som mala podporu, keďže ma oslovili pre spoluprácu pani riaditeľka a pani námestníčka. Úprimne poviem, že som dlho premýšľala, či ísť touto cestou alebo nie, keďže som mala prácu v blízkosti domova, navyše s dobrými platovými podmienkami. Udiali sa však určité veci, a ja som si povedala, že to

beriem. Po uzavretí pracovnej zmluvy som začala pracovať ako hlavná sestra. Môj prvý rozpis služieb zamestnancov som prepisovala asi osemkrát, no neviem či nie aj viac. Zamestnanci sa veľmi ťažko zmierili s odchodom bývalej hlavnej sestry a mňa veľmi nechceli prijať medzi seba. Možno si poviete, že to určite tak nebolo, že to bol len môj subjektívny pocit. Viete, ale keď vám odrazu viacerí zamestnanci pošlú „péenky“ a ďalší chce dovolenku, lebo ak mu ju vraj nedáte pôjde tiež na „péenku“, tak to už naozaj o niečom svedčí. Mala som veľký problém zostaviť vždy nové, opravené služby, keďže som mala nedostatok personálu. Dnes som veľmi rada, že som to nevzdala a bojovala. Zamestnanci si na mňa zvykli, zistili, že im nechcem zle, že si ich vážim, mám ich rada a rešpektujem. Sú veľmi šikovní, pracovití, zodpovední, ľudskí, flexibilní, vzdelaní a vnímaví voči klientom. Keď som ich kedykoľvek oslovila, či by neprišli do služby mimo rozpisu, boli ochotní, a vždy mi v každej kritickej situácii pomohli. V prípade, že som na niektorú vec nemala totožný názor ako zamestnanci, vedeli sme sa dohodnúť a nájsť spoločné riešenie. Ak som niekomu mala dôvod niečo vytknúť, urobila som tak, a dotyčná prijala kritiku s vedomím, že ju to posunulo ďalej. V prípade, že som sa niekedy v niečom zmýlila ja, bola som veľmi rada, keď ma na to niekto upozornil. Uvedomovala som si, že mám pod sebou skvelých zamestnancov, ktorí nepohybujú ako roboti, ale aj rozmýšľajú a triezvo uvažujú. Vieme dobre, že keď sa niekto dopustí omylu, nemusí to byť s vedomím, že to chcel spraviť. Každý máme svoje lepšie a horšie dni, niečo nás

trápi, môžeme mať napríklad vážne problémy doma, a vtedy sa naozaj nemá asi nikto z nás chuť veľmi usmievať. Preto je dobré, ak si toto každý uvedomí a nerobí unáhlené závery o tom, aká je tá osoba nepríjemná a podobne. Samozrejme, máte úplnú pravdu, keď si poviete, že ona má prísť do práce usmiata, milá a nemá na pracovisko prenášať svoje problémy. Áno, svätá pravda, ale chyťte sa za srdce a úprimne si povedzte, či každý jeden z vás nebol v produktívnom veku v podobnej situácii, keď mu bolo do plaču a musel sa usmievať a tváriť sa, že sa nič nedeje. Výhodu má ten, kto sedí niekde v kancelárii a nemusí sa vtedy s nikým baviť a na nikoho sa nemusí usmievať. Nechcem nikoho týmto ospravedlňovať, len smerujem k tomu, aby sme si navzájom pomáhali. My vám, naším klientom a vy, naši klienti, zas nám.

Keď som ako osemnásťročná nastúpila pracovať na neurologické oddelenie, často som najmä v nočných službách preberala s pacientkami frajerov, dokonca mi aj došikovali nejakých a radili mi, čo a ako mám riešiť. Bola som veľmi rada, že mi staršie skúsenejšie osoby pomáhajú pri mojom rozhodovaní. Veľmi dobre vieme, že nám máte ešte stále čo odovzdávať z vašich skúseností, či už osobných alebo pracovných.

Milí moji klienti, týmto som vás chcela osloviť a zároveň poukázať na to, že ak sa dejú nejaké zmeny, nemáte to ťažké iba vy, ale verte, že aj my. Každá zmena v živote človeka je ťažká, každé rozhodnutie má pre nás nejaké dôsledky, či už pozitívne alebo negatívne. Dôležité však je, že každá zmena a rozhodnutie nás posúva vpred a stávame sa silnejšími. Skúste osloviť práve tú pracovníčku, ktorá sa vám zdá dnes „pochmúrna, nevrlá, smutná, so slzami na krajíčku“, či nepotrebuje pomôcť radou staršieho a skúsenejšieho, a možno si nájdete spoločnú reč a nakoniec sa možno z vás stane nerozlučná dvojica.

Keď nám to bude takto vzájomne fungovať, budeme si tu spoločne nažívať naozaj v POHODE.

Mgr. Alena Mihályová, diplomovaná sestra

V jednote je sila

Naši seniori si mohli nedávno opäť užívať prekrásne spoločné chvíle s deťmi a mládežou. Môže za to dobrá spolupráca nášho zariadenia so spriaznenými školami v okolí. Sú nimi: Základná škola Gejzu Dusíka a Súkromné gymnázium v Galante.

Naši gymnazisti nás navštevujú pravidelne od konca minulého roka. Spoločným stretnutiam dominuje rozmanitosť a chuť neustále skúšať niečo nové, čomu sú otvorení aj obyvatelia zariadenia. Spoločné prechádzky sa tak postupom času prestriedali s hrou spoločenských hier, s loptovými hrami a iným fyzickým cvičením, štrikovaním a debatami v interiéri i exteriéri zariadenia. V máji sme si napríklad posadali do kruhu pred budovu a rozprávali sa nielen o peknom počasí, ale aj o najkrajších dovolenkách.

Nechýbali tu spomienky na Španielsko, Chorvátsko, Rusko či krajiny Južnej Ameriky. A potom, ani nevedno ako, dospeli sme k dôležitému spoločnému záveru: mnohí z nás nezávisle od veku sme zarytí kávičkári a navyše šialene zaľúbení do sladkého. A tak sme

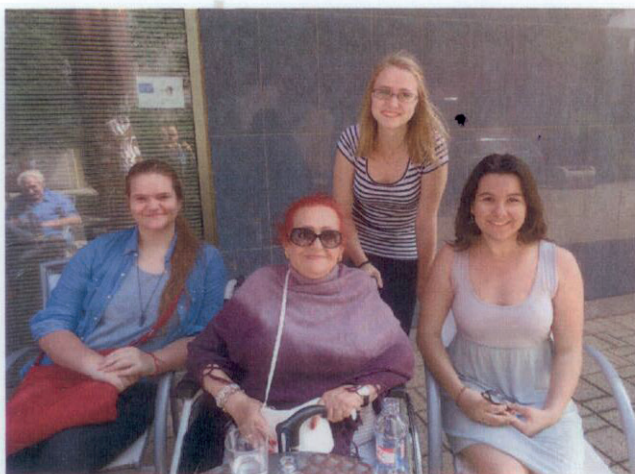

neváhali. Rozhodli sme sa túto našu lásku k lahôdkam pretaviť do skutkov a vydať sa na spoločnú púť do cukrárne. Bol to náročný, no krásny projekt, ktorý sa uskutočnil 25. mája 2016 a zapojilo sa doň dovedna 31 osôb: 18 klientov, 11 študentov a 2 vedúce (jedna za klientov a jedna za študentov). Na tomto mieste veľmi chválime trezivosť, ohľadupnosť a láskavosť našich študentov i obsluhy cukrárne, ktorí

usilovne plnili všetky prosby a žiadosti staršej generácie. Taktiež vyslovujeme slová úcty nášmu personálu, ktorý kvôli svojim pracovným povinnostiam bohužiaľ nemohol ísť s nami, no organizačne podporil priebeh celej akcie. Na záver udalosti krátke zhrnutie: Najobľúbenejším zákuskom sa stal veterník, najobľúbenejším nápojom bola nechladená minerálka a k tomu nesmeli chýbať tradičné espresso.

Nakoniec ešte jedna pikoška: Po tom, čo sme na poludnie prišli „domov“ a zjedli obed, o 13.00 už každý klient ležal vo svojej postielke spokojne oddychujúc. Kiežby vládol v zariadení ešte dlho taký pokoj a pohoda... ☺

Vďaka žiakom a učiteľkám zo Základnej školy Gejzu Dusíka si naši klienti v tomto májovom čase mohli pripomenúť, že „byť matkou“ a „byť otcom“ je celoživotným povolaním a priali by si, aby bolo pre všetkých rodičov tým najkrajším povolaním na svete. A ako toto pranie naplniť? Žiačikovia si so sebou priniesli vlastnú metódu – všetkým ukázali, že k svojim rodičom i starým rodičom možno vzhliadať s láskou a úctou prostredníctvom milých veršov, hudby, spevu a s poriadne hlbokou poklonou.

Veľmi nás teší záujem oboch škôl o klientov nášho zariadenia. Zo srdca ďakujeme, že sa naši klienti vďaka nim môžu cítiť dobre. Spoločne vytvárame jednotu a tam kde je jednota, tam je aj sila.

Z našej tvorby

Návštevníčka v bodkovanom kabátiku

Jedného dňa vletela do našej izby maličká lienka. Tieto chrobáčky sú veľmi užitočné a preto ich ani nepokladáme za hmyz. Pod pojmom hmyz zväčša rozumieme niečo nesmierne otravné, dotieravé a často aj nepríjemné až nebezpečné. Preto sme nového dočasného obyvateľa našej Pohody seniorov pokladali skôr za príjemného hosťa a sledovali sme lienku pri jej objavných cestách po stenách našej izby a letoch z obloka na stôl, odtiaľ na nočný stolík, na skriňu, a tak stále dookola. Lienka sa u nás zdržala do večera a my sme si povedali, že sa návštevníka nepatrí vyháňať von do nevľúdnej tmy. Navyše sme ju už ani nevideli, a tak u nás lienka prenočovala.

Prešiel druhý aj tretí deň, a lienka bola stále naším milým hosťom. Objavila sa, trochu sa poprechádzala, zalietala si, a potom sa zas kamsi schovala. Časom sa natoľko stala súčasťou nášho života, že sme jej prítomnosť takmer prestali vnímať. Po niekoľkých dňoch sme si predsa len spomenuli, že sme našu lienku už dlhý čas nevideli. Keďže nebola ani na miestach, kam zvykla priletieť a prechádzať sa, pomysleli sme si, že medzitým nepozorovane vyletela von cez balkónové dvere, ktoré mávame dosť často otvorené, alebo sa schovala do niektorého kvetináča v izbe..

Na našu lienku sme pomaličky zabúdali, keď sme jedného dňa tohto drobného chrobáčka objavili na okennej parapete. Videli sme iba jej bodkovaný kabátik, pretože nožičky mala schované. Pokúšali sme sa zistiť, čo je s ňou, ale napriek nášmu pobádaniu neprejavovala žiadne známky života. Priznám sa, že sme z toho boli dosť smutní, a napokon sme sa rozhodli, že ju spustíme z balkóna na trávku, aby odpočívala v prostredí, v ktorom sa vyliahla. Vzali sme ju teda opatrne do ruky a jemne vyhodili do vzduchu. A stalo sa to, čo doteraz pokladáme za malý zázrak. Naša „mŕtva“ lienka roztiahla bodkované krovky a drobné krídelká a odletela. Dlho sme sa za ňou pozerali a v duchu sme jej zaželali, aby si na tomto svete ešte veľa polietala a požila.

Anna Trefná

Žijú medzi nami

Pani **Mária Szegediová** mala v živote veľa záľub. Predovšetkým rada čítala, najmä životopisné knihy, ktorých prostredníctvom sa vžívala do životných osudov slávnych umelcov, sochárov či hudobníkov. Aj oni často prežívali krízy vyplývajúce z nepochopenia, neuznania či z chudoby. Možno práve v ich životných údeloch nachádzala paralely so svojim vlastným životom. Napriek tejto záľube sa nikdy neuzatvárala do seba. Práve naopak, rada vyhľadávala spoločnosť a chodievala na zábavy a tancovala. Veľmi rada má aj hudbu, najmä tú populárnu. Ďalšou jej veľkou záľubou bolo cestovanie, a tak postupne ponavštevovala nielen takmer všetky okolité krajiny, ale bola aj v Rumunsku, Bulharsku či v bývalom Sovietskom zväze..

Narodila sa pred osemdesiatimi rokmi v Nyíregyháze v severovýchodnom Maďarsku. Ako to bolo vtedy bežné, mamička bola plne zamestnaná domácnosťou, v ktorej vyrastalo sedem detí. Pani Szegediová bola spomedzi nich najmladšia. Dnes už, žiaľ, žije iba jeden jej súrodenec. Otec pracoval ako železničný inšpektor. V Maďarsku chodila až do svojich jedenástich rokov aj do školy. Jej snom od detských čias bolo stať sa učiteľkou, a tak keď sa neskôr presťahovali do Levíc, kde základné vzdelanie dokončila už v slovenskej škole, venovala sa príprave na svoje budúce učiteľské povolanie, ktoré završila štúdiom na vyššej pedagogickej škole v Bratislave. Za katedrou strávila vyše štyridsať rokov. Za ten čas sa pred ňou vystriedali stovky, možno tisíce detských tvárí, nuž nečudo, že si mnohé z nich už ani poriadne nepamätá. Spočiatku učila ruský jazyk, neskôr aj maďarčinu.

Svoje učiteľské povolanie začala vykonávať na gymnáziu v Komárne. V tomto meste sa zoznámila aj so svojim budúcim manželom, ktorý pracoval ako vedúci montérov v komárňanských lodeniach. V roku 1968 však odišiel pracovať do Kanady, odkiaľ sa už nevrátil, takže pani Szegediová zostala na výchovu ich jediného syna sama.

Učiteľstvo ju neskôr zaviedlo do Malinova pri Bratislave a do Bratislavy sa aj presťahovala. V tom čase už okrem ruštiny učila aj maďarčinu. Jej posledným učiteľským miestom pred odchodom do dôchodku bola škola v bratislavskej Petržalke.

Syn Peter pracuje ako taxikár. Je rozvedený a má dve takmer dospelé dcéry, ktoré s ním často prichádzajú pani Szegediovú navštevovať.

„Tá staršia bude maturovať a veľmi sa zaujíma o psychológiu. Ak sa to podarí, rada by psychológiu študovala aj na vysokej škole. Mladšia končí základnú školu a jej záujmy zatiaľ nie sú veľmi vyhranené. Zdá sa však, že je skôr pohybovo nadaná, takže sa možno bude uberať práve týmto smerom,“ hovorí pani Szegediová.

Ako sme už v úvode spomenuli, pani Szegediová vždy rada čítala. Teraz však trochu trpí tým, že nemá v poriadku okuliare a nemôže sa tejto svojej záľube naplno venovať. Spoločnosť ľudí má však rada dodnes, a tak ju možno často stretnúť na prechádzke po chodbe alebo vonku s pohárikom vody z automatu alebo čiernej kávy. A, samozrejme, s neodmysliteľnou cigaretkou v ruke.

V Pohode seniorov je jeden rok.

Žijú medzi nami

Pána **Alexandra Eliaša** najistejšie nájdete v jeho izbe sedieť za stolom sústredene pohrúženého do jeho najobľúbenejšej záľuby – vymaľovania obrázkov. Von vychádza dvakrát za deň, aby sa osviežil rýchlou prechádzkou opierajúc sa o dve palice, a potom už zas ide rýchlo naspäť k svojim milovaným obrázkom.

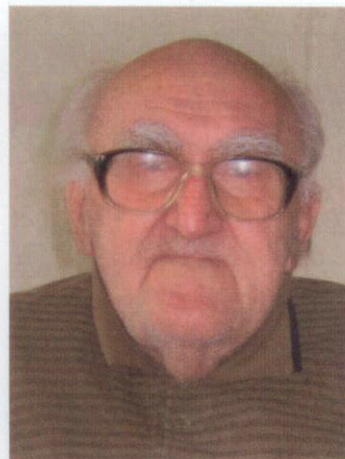
„Vymaľovávaniu sa venujem už vyše tridsaťpäť rokov,“ zdôveruje sa nám tento 94-ročný pán, a hneď nás aj zasväcuje do okolností, ktoré viedli k tomuto nezvyčajnému koníčku. Jeho spomienky nie sú práve najradostnejšie.

„Bolo to v čase, keď nás opustila dcéra, ktorá sa vydala do Sýrie. Spôsobila nám tým veľký žiaľ, a ja som nevedel, ako ho mám zahnať alebo aspoň potlačiť. Ukázalo sa, že najúčinnšie je pre mňa práve omaľovávanie, ktoré chápem ako istý spôsob psychickej terapie. Dcéra stihla mať desať detí, a keď sa v Sýrii začali boje, podarilo sa jej spolu s manželom a šiestimi deťmi z tejto vojnovú sužovanej krajiny ujsť a usadila sa v Bratislave, kde žije dosiaľ. Občas ma prichádza navštíviť, ale väčšinu času žijem samotárskym spôsobom života, ktorý mi najviac vyhovuje. Popri maľovaní spomínam, smútim a snívam. Napriek tomu, že život ku mne nebol veľmi láskavý, vždy som mal rád žarty a takisto som sa naplno venoval viacerým záľubám. Predovšetkým, som rád hrával šach a spolu s kolegami z bývalého zamestnania som chodieval na zájazdy spojené so šachovými turnajmi. Občas sa mi podarilo vyhrať aj tretiu cenu. Rovnako rád som chodieval na ryby. Aj tam som mával niekedy šťastie. Pamätám sa, ako som raz s kamarátom rybárčil, a kým on chytil len tu a tam nejakú tú ryбку, mne sa podarilo chytiť na dvojháčik dve ryby naraz. Veľmi sa tomu čudoval, tak som mu povedal, že ja chytám dvojčatá, kým on len siroty. Bavilo ma aj chodiť na futbal.“

Pán Eliaš nám dovolil nazrieť trochu aj do jeho súkromného života. Narodil sa v Žiline, kde absolvoval aj základnú školu. Jeho mamička bola domáca a otec pracoval na železnici. Po skončení školy išiel pán Eliaš pracovať do továrne, ale vydržal tam len mesiac. Potom sa zamestnal v žilinskej elektrárni, kde bol celých štyridsať rokov. Za ten čas stihol vykonávať rozličné profesie – kuriča, strojníka aj tzv. vápenkára (to je pracovník, ktorý chemicky pripravuje vodu do kotlov). Keď odchádzal do dôchodku, presťahoval sa aj s manželkou do Bratislavy. V Žiline totiž nemohla zohnať prácu a v Bratislave sa zamestnala ako kuchárka v domove pre telesne postihnuté deti na Patrónke. Žiaľ, v roku 2007 manželka zomrela. To bol ďalší tvrdý úder osudu. Onedlho prišiel pán Eliaš aj o svoj byt a od júla 2014 žije v Pohode seniorov.

„Som tu spokojný,“ hovorí, „len tá strava by mi mohla viac chutiť. Nie je to však spôsobené tým, že by bola nekvalitná, ale ja jednoducho nemám zuby, a tak mi stravu mixujú, na čo si neviem zvyknúť. Okrem vymaľovania obrázkov, ktorých som takto zhotovil už vyše dvetisíc, pravidelne sledujem televíznu súťaž Duel a večer si nezapomenem pozrieť televízne spravodajstvo, aby som bol informovaný o všetkom, čo sa deje okolo mňa. Musím sa udržiavať v kondícii, veď mi kedysi jasnovidka v Žiline predpovedala, že sa dožijem 105 rokov.“

Tak nech sa tá predpoveď splní!

Náš recept

Fliacky s karamelovou kapustou

Potrebujeme jednu menšiu hlávkku kapusty, tri až štyri lyžice kryštálového cukru, štipku soli, 400 gramov domácich alebo kupovaných fliáčkov, tri lyžice masla a práškový alebo kryštálový cukor na posypanie.

Kapustu očistíme a postrúhame na jemno. V hlbšej panvici alebo v hrnci rozpustíme cukor na karamel, prilejeme trochu vody a na miernom ohni necháme karamel rozpustiť.

Vložíme postrúhanú kapustu, mierne posolíme, premiešame a prikrytú kapustu dusíme do mäkka desať až pätnásť minút.

Medzitým do mierne osolenej vody dáme variť fliacky tak, aby neboli priveľmi mäkké. Asi po ôsmich minútach ich vyberieme, prepláchneme vodou, scedíme, pokvapkáme roztopeným maslom a premiešame s kapustou.

Na tanieroch posypeme práškovým alebo kryštálovým cukrom podľa chuti.

-X-

Niečo zo života

Bolo pol deviatej, pracovné predpoludnie bolo už v plnom prúde, keď prišiel starší pán, osemdesiatnik, na odstránenie stehov z prsta. Povedal, že sa ponáhľa, že má už na deviatu dohodnuté niečo ďalšie.

Videl som, aký je nervózny, stále sa pozeral na hodinky, a keďže ja som práve nemal pacienta, rozhodol som sa, že sa na jeho ranu pozriem. Zistil som, že je dobre zahojená, nuž som si pripravil všetko potrebné na odstránenie stehov a previazanie rany.

Kým som bol takto zamestnaný, spýtal som sa, či sa ponáhľa kvôli návšteve ďalšieho lekára. Odpovedal, že nie, že potrebuje ísť do sanatória, aby sa naraňajkoval so svojou manželkou. Tak som sa spýtal na jej zdravie. Povedal mi, že manželka je tam už istý čas a že má Alzheimerovu chorobu. Ako sme sa tak rozprávali, spýtal som sa ho, či by sa nahnevala, keby za ňou prišiel o trochu neskôr. Na moje prekvapenie mi povedal, že jeho manželka už dlho nevie, kto je a že ho už päť rokov vôbec nespoznáva. To ma prekvapilo a opýtal som sa ho: A vy tam napriek tomu prichádzate každé ráno, aj keď ona nevie, kto ste? Usmial sa, poklopkal mi po ruke a povedal: Ona ma nepozná, ale ja stále viem, kto je ona! Musel som zadržať slzy, keď odchádzal. Na rukách som mal husaciu kožu a pomyslel som si: Tak takú lásku by som chcel v živote zažiť.

Najšťastnejší ľudia nemusia mať práve to najlepšie zo všetkého, oni si urobia to najlepšie z toho, čo majú.

V živote nejde o to, ako prežiť búrku, ale o to, ako tancovať v daždi.

NAŠI JUBILANTI

Ľudmila Grünnerová (85)

Ing. Zoltán Košík (90)

Katarína Maderková (80)

Rozália Schmidtová (90)

Anna Vargová (90)

OPUSTILI NÁS

Katarína Cemanová (95)

Marie Samporová (92)

Anton Škubla (86)

Irena Štefančová (88)

Zuzana Švihlová (91)

Tibor Valacsay (81)

RNDr. Margita Vaňová, CsC. (88)

Spomíname

Z našej tvorby

Humoresky

Prešiel som cez priechod na červenú. To sa už určite stalo mnohým z vás. Mňa však zbadala policajtká. Pristúpila ku mne a žiadala 50 eur pokuty, no ja som jej pokojne povedal:

„Dobre sa pozrite, poriadne si to premyslite a potom mi povedzte, aká je tráva?“

„Zelená,“ odpovedala. „Nad tým predsa nemusím premýšľať.“

„A akú farbu má hrach?“

„Samozrejme, že zelenú,“ povedala opäť s istotou.

„A teraz sa pozrite, aké svetlo svieti na priechode.“

„Zelené,“ potvrdila.

„No vidíte,“ vravím, „tak mi, prosím, vráťte tých mojich 50 eur.“

„Ale veď ste mi žiadne peniaze nedali,“ čudovala sa policajtká.

Nuž, peniaze som síce nedostal, ale aj tak to pre mňa dopadlo veľmi dobre.

xxx xxx xxx

Raz som si chcel v mäsiarstve kúpiť nejaké hydinové mäso, a tak som si pýtal kohúta.

„A nie sliepku?“ pýtala sa ma mäsiarka.

„Nie,“ trval som na svojom, „chcem kohúta!“

„A ako to, prosím vás, rozoznáte?“ nechápala mäsiarka.

„To je jednoduché,“ odpovedal som znalecky. „Keď položím na pekáč kohúta, začne kikirikať. Ak tam však položím sliepku, znesie mi vajce.“

xxx xxx xxx

Susedov syn si zvykol chodiť ku mne požičiavať peniaze. Priznám sa, že ma to dosť hnevalo. Hoci som mu už viackrát povedal, že keď mi nevráti, čo si požičal, už mu nikdy nič nepožičiam. Vedel som však, že onedlho príde znovu, a tak som sa už naňho nachystal. Keď sa objavil, povedal som mu prívětivým hlasom:

„S požičiavaním je už koniec. Ja ti totiž dnes dám niečo také, čo naozaj nemusíš vrátiť.“

Od radosti poskočil tak vysoko, až nám v byte takmer spadol luster.

A čo myslíte, že som mu dal? No, poriadnu facku!

Tú naozaj vrátiť nemusí...

xxx xxx xxx

„Predstav si, že som sa včera ponáhlal na vlak a spadol som pod mašinu.“

„Preboha! A čo sa ti stalo?“

„Nič, bola to šijacia mašina.“

Alexander Eliaš